

Joan F. Mira

Corren uns estranys aires d'apocalipsi per aquesta ciutat i regne. Més per la ciutat que pel regne, tot s'ha de dir. Si són aires d'un desastre real, a mi, anant pel carrer i pensant en aquest país i la seua història, no m'ho sembla pas. A mi, em fa molt més l'efecte que aquest vent de catàstrofe és només un petit corrent domèstic, un aire de família, producte dels esforços d'alguna poca gent que s'han posat d'acord a bufar tots alhora, o per torn establert, amb gran inflor de galtes i vermellor de cara. Vejam la tal tempesta:

Resultaria, segons aquest corrent d'aire, que som —els nacionalistes, el país, la societat valenciana, tots nosaltres— a la vora mateixa de l'abisme, batuts en desordre i desbandada, que tot va horriblement mal en el pitjor dels mons possibles. Que no tenim res a fer, estem perduts, és el final. I assenyalen, és clar, els culpables de tanta desgràcia: els «fonamentalistes» (ai, senyor: ¿de quins fonaments?), irracionals, sectaris i dements; no com ells, que només gasten la raó més pulcra i més objectivament impersonal. ¿Per culpa nostra, mala gent, el país s'enfonsa! Acudim, doncs, amb tota urgència,

Sobre catàstrofes i maneres de morir

Argumentant amb perspectiva, a parer de Joan F. Mira, el nacionalisme valencià va fent lentament. Hi ha, però, «apocalíptics» que ho neguen, les raons d'alguns dels quals no són polítiques ni ideològiques.

a l'únic remei suprem, l'ànchora de salvació, l'Arca de Noè, el pacte amb el PC, font de salut eterna. I, fet això, respirem tranquils, el país serà salvat, conjurat el perill, que el pacte és la vida i fora del pacte no hi ha salvació.

Valguen les al·legories, vist que últimament les raons valen poc. Sé que si argumente que, mirant amb perspectiva (amb perspectiva pròpia, i amb la perspectiva de com han evolucionat els moviments nacionalistes en la història d'Europa) el nacionalisme valencià va fent, lentament i trontollant, el camí que ha de fer, els apocalíptics no m'han de fer cas. Entre altres coses perquè, sense amenaça de perills extrems, és mala d'argumentar una solució extrema. Però això ja no és política, ni tan sols ideologia. Això és cosa d'actituds vitals i d'anti-

gues obsessions. Això té molt mal remei.

Quant a mi —i a molts—, la història present ens mostra que els nacionalistes valencians no som els *últims* d'un moviment que s'acaba i que s'esgota, sinó els *primers* d'un moviment que ara comença a prendre força. Els qui ja fa vint-i-cinc anys vam encetar aquest llarg i dur camí, sabem la diferència entre ser poques dotzenes i ser desenes de milers. Som ja una àmplia i decisiva presència en el terreny cultural, on es mouen i es difonen les idees. Som una presència emergent en el terreny polític: creix —de manera no espectacular, però incessant— el nombre de militants i el nombre de gent pròxima i simpatitzant; i creixerà el nombre de votants... si se'ls dona ocasió de votar nacionalista, ¿és clar! Si seguim el camí traçat, serà cada dia més

transitat i més ampli. Si l'esborrem, si el desviem, deixarà de ser camí o deixarà de portar allà on volíem.

«Fer política» no és mirar d'aconseguir, al preu que siga (esfumant el propi projecte, posant en crisi el propi partit, barrejats i confosos amb forces que ni de prop ni de lluny tenen res a veure amb el nacionalisme), un o dos escons parlamentaris i una plaça de regidor a l'Ajuntament de València. *Fer política* és arribar a les institucions com a *resultat* d'un treball sòlid, coherent, eficaç, de reforç i expansió del propi partit, del propi projecte i del propi espai polític. Perquè posar el carro davant els bous no ha estat mai un mètode molt eficaç de fer camí.

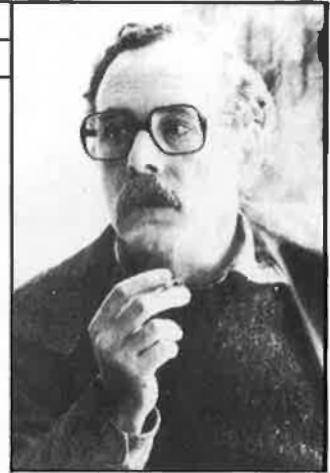
O potser jo no hi entenc res (no m'estranyaria: hom diu i escriu que la gent que pensa com jo som gent que pensa amb els budells i altres vísceres inferiors, gràcies), potser tenen raó els predicadors d'apocalipsis. Seria terrible. Seria com haver de triar entre dues formes de mort inevitable: Mort per dissolució, o mort per inanició i desinflament. Molts, però, ens neguem a acceptar la possibilitat d'aquesta tria. Entre altres coses perquè *sí* que ens funciona el cervell. □

el Temps

I Premi de Periodisme El Temps

El resultat d'aquest I Premi de Periodisme es farà públic durant el sopar de lliurament dels Premis Octubre, dissabte, dia 25 d'octubre, al restaurant Vivers de València. El jurat és compost pels periodistes Ramon Barnils, col·laborador d'aquest setmanari i de l'emissora Catalunya Ràdio; Albert Viladot, professional de TV3, i Vicent Sanchis, director d'EL TEMPS.

Doro Balaguer

Silenciar els altres

L'opinió de Doro Balaguer —membre del Consell Polític de la UPV— sobre el paper del nacionalisme i de la mateixa Unitat del Poble Valencià en la «degradació nacional valenciana» obri de nou un debat que en aquest setmanari, el mitjà d'informació que el va obrir, havia estat tallat unilateralment.

Diré la meua en el tema d'UPV. Sobretot perquè es nota massa que sou part interessada i «missatgers» alhora. Pel que fa al comentari sobre la reunió del Consell Polític del dia 19, es podria afegir: descardament partidaris. Ho trobe legítim, si s'explica que una raó política i no informativa s'amaga en el fet de silenciar els arguments dels *altres*. Per si penseu que l'opinió interessada hauria de conèixer altres versions, t'envie aquesta, naturalment sintètica i partidista:

L'assemblea d'UPV, com cal esperar d'assemblees de grups minoritaris (als partits grans sol passar el contrari), va aprovar dues crítiques a la direcció actual. Ho recorde literal: «per obrir el debat sobre pacte/no pacte sense que l'organització s'hagués pronunciat prèviament». L'altre motiu, menys conegut i una mica pintoresc, era per ser *derrotistes* i no dimitir. No sabia comentar-ho ara. A mi, el comunicat oficial del Consell després de les eleccions em va semblar més prompte *optimista*, ho confesse.

El sector del Consell que va proposar les crítiques (sempre saludables, com se sol dir, però òbviament més desestabilitzadores que el debat sobre pactes i,

¡compte!, sense que l'organització tampoc no s'hagués pronunciat prèviament), tractà d'escapçar la UPV sobre la marxa, amb la dimissió del Consell i el nomenament d'una gestora a l'assemblea mateixa. Els autors de la innocent proposta plantejaren l'obligació moral de dimitir, el dia 19. Precisament els qui estaven lliures de tota sospita i no podien sentir cap obligació moral: els pares de la iniciativa crítica. Els crítics acordarem dimitir en l'òrgan que ens havia elegit: la Conferència d'UPV. Potser aquesta peripècia no té interès informatiu. Jo la trobe d'una subtileza una mica antiga i commovedora, però sobretot reveladora d'allò que s'anomena encertadament «fonamentalisme» i que sol anunciar el principi del final.

Malgrat que alguns estem «negociant ja d'esquena a l'organització», com

afirma a EL TEMPS l'imparcial missatger, pense que ho tenim molt negre, comunistes i companys de viatge al capdavant. Estem entre dos anacronismes: l'anticomunisme mal dissimulat d'alguns que defensen la identitat monocroma i grupuscular d'UPV —és a dir: allò que UPV ja havia decidit no ser—, i els sempre inevitables intents proselitistes del PC. Ja sé que ni uns ni altres no reconeixen aquestes velles manies. Sol passar.

He de dir que l'argument de la potencialitat electoral d'una UPV solitària i de pedra picada em sembla fill de la fantasia habitual del nacionalisme resistent. Però, almenys, ens procura una esperança: si prospera la pre-política, tan cultural i tan *nostrada*, el nacionalisme polític estarà absent del debat institucional i, com fins ara, de la societat valenciana, però es salvarà

de la contaminació espanyolista. Així, s'evitarà qualsevol temptació d'intervenir en el progressiu procés sucursalista. Mentrestant, la degradació de la situació nacional valenciana, social, cultural i política, continuarà la marxa normal. Nosaltres tranquils. Ja s'ho faran ells: els espanyols.

No puc deixar de pensar que tots som indefugiblement corresponsables de la situació valenciana i un poc del futur, però sospite que el nacionalisme que tenim per ací ja ha acceptat el seu paper subaltern, fins i tot amb certa comoditat. Líders socials i dirigents culturals; universitaris i professionals; intel·lectuals i patriotes en general, aparentment irreductibles, poden conviure, conservant el prestigi, amb la calamitat valenciana. Que, pel que sembla, no és assumpte d'UPV. □

EL LLIBRE DEL 10e ANIVERSARI

CRONOLOGIA I NOTES:
JOSEP M. ESPINÀS
I LLUÍS BONADA

190.- PESSETES

Tria cronològica dels fets més importants que, dia a dia, mes a mes i any a any, han estat notícia a les pàgines de l'AVUI.

EN
CARRER
POBLACIÓ
VULL REBRE LLIBRES DEL Xe ANIVERSARI

envieu un taló bancari per l'import dels llibres que vulgueu rebre més 110.- ptes. per cada llibre, en concepte de despeses de tramesa. (190.- + 110.- = 300 ptes. cada llibre).

En venda a les nostres oficines de Consell de Cent, 425, 4t. pis.